

ÚT

Szokolay Zoltán

(Annak az őszi férfinak, P.J.-nek,
aki egyszer tüzet kért tőlem,
húszéves fiútól, a Hajós utca sarkán,
1976-ban. Megköszönte
és ott állt, mozdulatlan
paraszával világítva az éjben,
azután is, hogy az Operán túlról
visszanéztem.)

Közömbös adat, meddig jutunk
a keskeny ösvényen, a forrást
emlegetve, mit soha el nem érünk.

Alkonyattól parányi ékkő világít,
de nem a lépteink vigyázza,
csak a kétségbeeséstől ment meg.

Mint delejes testek, gurulunk aztán
visszafelé, ég iránt késve ránduló
szomjúhozással, végre ártatlanul.

Forrás: www.keresztenydalek.hu